

CIMBORÁKKAL A CSALÁDFESZTIVÁLON

Mint minden évben, idén is meghirdette az Ady Endre Művészeti Általános Iskola és Gimnázium a nagy népszerűségnek örvendő *családfesztivált*. A rendezvény megnyitója már szeptember 20-án lezajlott a Városi Hangverseny és Kiállítóteremben. Különböző előadásokat hallgathattak az érdeklődők, amelyekért érdemes volt betérni a zsinagógába.

A családfesztivál megnyitója szeptember 21-én volt az Ady iskolában. Délelőtt fél tízkor vette kezdetét a rendezvénysorozat; ünnepélyes keretek között mondták el a megnyitó beszédet, majd zenés műsor is színesítette a programot. Sok tanulónak ekkor adták át a művészeti teljesítményükért járó díjakat.

Mi, a Cimborá-klub tagjai szombaton fél tízkor gyülekeztünk a Deák Ferenc Megyei és Városi Könyvtárban. Néhányan ide jöttek, hogy innen indulunk át közösen az Ady-iskolába; jó páran (főleg az idősebb cimborá-tagok) pedig az iskolában vártak ránk. Az idő kedvezett a szabadtéri programoknak, meleg, napfényes délelőttöt „foglunk ki”. Az iskola udvarán számtalan ügyességi játék várta a gyerekeket, a bicikliversenytől elkezdve a halászatig, diótörésig.

Mi a cimborákkal először egy tanterembe vonultunk, hogy mesefoglalkozásunkat megtartsuk. A foglalkozás a *Mesekalap* címet kapta. Persze, ez tág fogalom, mi most előtérbe helyeztük a humoros, tréfás verseket, meséket.

Arról érdeklődtünk, hogy milyen humoros mesét, illetve verset tudnak említeni, amelyet olvastak vagy hallottak valamikor. Miért van szükség az életben tréfás dolgokra is?

A bevezető rész után kezdődött a tulajdonképpeni foglalkozás. Én a *Mesekalap* című verset olvastam fel, ami nagyon ideillett, hiszen ezzel a címmel hirdettük meg a családfesztiválos programunkat. Majd két humoros költemény felolvasásával folytattuk – Tóth Renáta *A török és a görög*, én pedig *A sárkány és a királylány* című kacagtató verssel ismertettük meg a cimborákat.

Hogy milyen sok humoros, tréfás mesénk van a meseirodalomban, ezt illusztráltuk a mesekötetekkel, amelyet elvittünk magunkkal a helyszínre (*Az egynapos király; Csalóka Péter; A kopasz király és más mesék*). A Csalóka Péter című könyvből olvastam fel a gyerekeknek az *Anyám keresztelője* című hazudós mesét. Arra kellett figyelniük, hogy mennyi lehetetlenség hangzik el a történetben, mennyit füllent a mesemondó.

Következett a tanulók csoportalakítása. A kihúzott számok alapján alkottak csoportokat, így nem eshetett meg, hogy az idősebb cimborák fölényben lettek volna a kisebbekkel szemben.

Első feladatuk *találós kérdések* megoldása volt, amelyet írásban kértünk tőlük. Humorosak, beugratósak voltak, de ennek ellenére viszonylag sok jó válasz született.

Ezután *mese-activity* következett. Különböző mesecímeket írtunk fel cédulákra, amelyeket borítékba helyeztünk, ezek közül kellett egyet kihúzni a versenyzőknek. Körülírással, mutogatással vagy akár rajzzal próbálták rávezetni a csapatuk tagjait, hogy kitalálják, melyik meséről van szó.

Majd következett a *mesetoto*. Szóban, folyamatosan kellett a cimboráknak kiválasztani a helyes választ a három variáció közül (példának hadd említsük meg a *pitymallik* szót; első megoldás: pitypangos lesz; második: esteledik; harmadik: hajnalodik).

Ezután *meseapróhirdetést* kaptak a gyerekek. A jeligés mesehirdetéseket nem volt nehéz kitalálniuk, hiszen ismert történetekről volt szó (Hamupipőke; a kiskakas gyémánt félkrajcárja; A rút kiskacsa; Hófehérke és a hét törpe, és még folytathatnánk a sort...).

Utolsó feladatunk a *Mesekatyvasz* címet viselte. Egy mesei szövegben alaposan összekeveredtek az állandósult mesei szókapcsolatok, ezeket kellett „helyrehozni”, kijavítani. (A szövegben például göndör farkú malac visított, a sárkány vörös homokot lövellt ki a szájából; a kisebb fiúnak Tündér Mónikát kellett megtalálnia – ilyen és ehhez hasonló téves mesei kifejezések szerepeltek a mesében).

A feladatok megoldása után összeadtuk a pontszámokat, s így kialakult a csapatok sorrendje. Az első helyezett kapott noteszt, tollat, meseútlevelet, lufit. A többiek sem panaszkodhattak, hiszen mindenkinek kijárt a meseútlevél, amellyel bármikor beléphet a mesevilágba. Emellé még toll, lufi, könyvjelző „dukált”. Láttuk az arcon, hogy elégedettek az ajándékokkal, s foglalkozásunkon is jól érezték magukat, sokat lehetett kacagni, mókázni. A foglalkozás végeztével mehettünk ebédelni, hiszen

gyorsan elszaladt az idő, s már éhesek is voltunk. Az ebéd mellé sütijegyet is kaptunk, ezzel többfajta édesség közül választhattunk.

Az iskola emeletén különböző barkácsfoglalkozások „kellették” magukat. Lehetett gyöngyözni, volt „papírvágta” Lengyák Istvánnal, agyagozni, fából sípot készíteni, papírhajtogatással sünit alkotni, és így tovább... A gyerekek éltek a lehetőséggel, több mindent kipróbáltak, különféle dolgokat készítettek.

A barkácsolás után lementünk az iskolaudvarra, a jó levegőre. Itt is számtalan játéklehetőség kínálkozott. Diótörés, halászás, bringázás, hogy csak párat említsünk.

Mint mindig, ha jók a programok, most is elszaladt az idő. Óránkra pillantottunk, s lám, déli egy óra lett. Volt akire már vártak a szülők, olyan diák is akadt, aki még anyukával vagy apukával maradt a délutáni programokra is.

Mi, a szervezők megköszöntük a részvételüket, s a többi cimborával elköszöntünk a többiektől. Jó érzéssel, jó hangulatban baktattunk hazafelé a kora őszi napsütésben...

Fejesné Szabó Piroska